

En Germán Català viu i treballa a Sant Just Desvern. Ha treballat durant els darrers setze anys a l'àrea d'Urbanisme de l'ajuntament d'aquesta població, i els últims quatre com a regidor d'Urbanisme i Serveis. Des de fa un parell d'anys té ubicat el seu despatx particular a la mateixa població des del qual exerceix la seva activitat professional vers altres municipis: **“Per a mi, són dos camps molt diferents”**.

Comencem per fer un repàs a la trajectòria professional del nostre protagonista. Membre d'una de les darreres promocions prèvies a la reforma educativa -concretament la del 93-, es lamenta per la poca relació que hi ha entre el món universitari i el món laboral: **“Caldria que a l'Escola es toquessin més temes de gestió i construcció, per exemple”**. Pel que fa a l'ensenyament d'aquest ofici, un altre dels aspectes que denuncia és la manca d'especialització dels llicenciats: **“Cal una formació més temàtica”**. A la pràctica, la feina es resol amb la col·laboració amb d'altres professionals que també participen en el procés arquitectònic. El nostre interlocutor ja té una part de la solució a casa: **“Jo tinc la sort de comptar amb la meua dona, que és economista, per resoldre algunes d'aquestes qüestions”**.

Un element important és moltes vegades la psicologia (matèria en la què són profans) i que, encara que no ho sembli, esdevé especialment necessària quan s'han de debatre amb el client possibles solucions arquitectòniques. Català assegura que aquestes reunions amb els futurs ocupants de les cases que dissenya són una important font d'aprenentatge. Tot i que, de vegades, s'ha trobat que satisfer el client implica embarcar-se en obres poc engrescadores des del punt de vista professional, el nostre protagonista té clar que bona part del seu objectiu és donar **“un servei a la societat”**, de manera que no li sembla encertada la possibilitat de **“protegir”** excessivament els representants del seu sector en aquest sentit, tot i que reconeix que una postura massa flexible dels arquitectes davant la demanda pot convertir el seu ram en excessivament **“mercantilista: hi ha qui no rebutja cap feina i fa coses que clarament no pertanyen al món de l'arquitectura. Això no perjudica únicament la professió, sinó també la societat”**.

D'aquesta manera, l'arquitecte que ens acompanya es lamenta que actualment la construcció d'habitatges estigui molt supeditada a **“un programa molt estàndard, basat en allò que es ven i no en allò més útil”**, sense lloc per a la creativitat. Per això proposa la possibilitat que les administracions promocionin **“noves reflexions realitzables”**. Aquests tipus de consideracions inclourien la revisió d'un concepte tan essencial com és el dels espais de la cuina i del bany: **“Actualment la visió que es concedeix a la cuina és extremadament masculista perquè consisteix en un espai tancat on no es fomenten les relacions dels membres que ocupen l'habitatge. Per a mi, aquesta hauria de ser precisament l'estança més àmplia de la casa. Els banys no es corresponen als usos i necessitats que s'han de resoldre (a banda de no ser segurs ni adaptats), amb l'ímfim espai que sempre s'hi acaba destinant”**.

Ens assabentem que el nostre interlocutor dóna importància als bons acabats, cosa que no sorprèn si es té en compte la seva visió: **“Sempre m'ha agradat ser el màxim rigorós possible”**. Queda molt clar un altre

punt: ell entén que no es pot assumir la construcció d'un habitatge com si fos el mateix arquitecte que el dissenya qui hi hagués d'anar a viure: **“Per a mi, la feina està ben feta si el client que hi va a viure s'hi troba bé, i se la fa seva amb comoditat. Òbviament ho considero una condició necessària però no suficient per estar-ne orgullós”**.

Als seus dos anys de vida com a arquitecte independent, el despatx del nostre interlocutor sol rebre encàrrecs des de diferents municipis del Baix Llobregat, però també de comarques més llunyanes. D'entre totes les feines realitzades, en Germán Català es mostra especialment orgullós d'un projecte d'ordenació d'habitatges i espais comercials a Sant Andreu de la Barca, i de la construcció d'una escola de primària a Corbera de Llobregat (aquest darrer compartit amb uns companys d'universitat amb qui va estar associat abans d'establir-se sol pel seu compte).

Parlem, però, de la localitat on el jove protagonista té el seu despatx ubicat. **“Sant Just és un municipi amb un alt nivell de renda”**, ens explica. Com a conseqüència d'això, la seva imatge urbanística és la d'un **“poble ric”**, que en opinió del nostre protagonista no respon a l'autèntica realitat: **“L'Ajuntament ha dut a terme moltes iniciatives per a la creació d'equipaments i espais públics”**. La contradicció a què fa referència el Germán esdevé més flagrant si comparem aquest municipi amb els que l'envolten, caracteritzats per una elevada densitat de població amb mitjanes de renda més modestes.

És per això que els responsables de Sant Just s'han preocupat de conservar en aquesta localitat el que en Germán anomena **“equilibri social i de serveis”**. Això significa posar a disposició dels veïns habitatges assequibles per tal de corregir el fenomen migratori dels fills de Sant Just. En opinió del nostre interlocutor, el que ara cal fer és **“garantir un bon manteniment de totes les construccions i serveis públics que ja són realitat, seguir renovant i qualificant urbanament espais públics, afavorint una millor mobilitat en general”**. Un exemple seria l'actual remodelació que està experimentant el centre urbà. Entre les obres públiques que en els darrers anys s'han dut a terme en aquesta població destaca el pavelló d'esports projectat per dos joves arquitectes: **“Hi ha arquitectes joves molt bons, que no sempre tenen les oportunitats de la gent ja experimentada. L'experiència sempre és un grau, però no una garantia”**.

Val a dir que Català parla amb tota l'autoritat que li concedeixen els quatre anys de regidor a l'Ajuntament, una posició que li ha permès d'assistir a l'evolució del poble: **“Quan conduïxo em renyen perquè sempre vaig badant mirant els carrers i els edificis”**. Observador nat, el nostre protagonista torna a reivindicar la necessitat de donar opció a les noves generacions del seu sector -**“m'agrada deixar-me sorprendre”**- tot i que admira l'obra d'arquitectes consagrats com Rafael Moneo per la seva capacitat de **“llegir l'entorn cultural”** d'un espai abans de fer-hi una obra, de tal manera que amb una proposta novedosa **“la gent que la viu o la utilitza, la pugui fer seva ràpidament”**.

Estem convençuts que aquest esperit de servei a la societat que fins ara ha impregnat la feina d'aquest jove arquitecte de Sant Just Desvern no l'abandonarà mai, de manera que podrem seguir apreciand la seva feina molts anys.

“Per a mi, l’habitatge
està ben fet si el client
que hi va a viure s’hi
troba bé i se’l fa seu amb
comoditat”

Germán Català - Sant Just Desvern (Baix Llobregat)